

Trinitat

Cicle A segona

Desitjar la pau

El text que llegim a la segona lectura de la festa de la Trinitat correspon a la salutació final de la segona carta de Pau als Corintis. És del tot coherent que es llegeixi aquest text en aquest dia, perquè conté una invocació a Déu Pare, Fill i Esperit. Segurament és un ressò de la litúrgia de les primeres comunitats cristianes, que ens ha arribat fins a nosaltres a través del text de Pau i s'ha mantingut viva i encesa per la utilització que en fa la nostra litúrgia actual, donat que és la salutació amb la que el celebrant s'adreça a la comunitat reunida al iniciar moltíssimes de les nostres celebracions eucarístiques.

El text de Pau, a més de ser la cloenda de la carta, queda situat al final d'un bloc de capítols, 10-13, dotats d'una unitat literària pròpia. Alguns comentaristes pensen que la segona carta als Corintis recull fragments de cartes, de les que no en conservem la totalitat del text, sinó només els fragments que els deixebles de Pau han utilitzat per fer una recopilació, que ha pres la forma d'una sola carta. Si ens atenem a 1Co 5,9, Pau ja hauria escrit una carta als Corintis abans de la que nosaltres coneixem com la primera (1Co). Si considerem que l'esmentada a 2Co 2,4 - coneguda com "la carta de les llàgrimes"- és la tercera que Pau adreça als Corintis, resulta que l'actual segona carta als Corintis (2Co) és en realitat la quarta.

Així doncs, hi ha estudiosos que pensen que els capítols 10-13, que precedeixen el text que ens ocupa, correspondrien a aquesta "carta de les llàgrimes", que no s'ha conservat en la seva integritat. En aquests capítols Pau fa una defensa molt enèrgica de la seva activitat pastoral. Amb ella Pau intervé davant la seriosa crisi que ha sorgit dins la comunitat de Corint. No és possible esbrinar la naturalesa d'aquesta crisi, però sembla que

fou liderada per membres provinents de dins mateix de la comunitat. La reacció apassionada de Pau s'entén si es té en compte que els seus adversaris han fet mal a allò que ell més estima: la seva comunitat cristiana de Corint.

Fixem-nos que en la salutació final, surt tres vegades el terme pau en un espai de text molt breu: "Viviú en pau"; "El Déu de l'amor i de la pau" (v11) i "saludeu-vos els uns als altres amb el bes de la pau" (v 12). Després de tot el que ha passat dins la comunitat de Corint, el desig de pau és la reacció més coherent i més lògica per part de Pau. El qüestionament de la seva activitat per part d'alguns corintis ha portat a la comunitat discòrdies, rivalitats i desordres (12,20). L'apòstol, per damunt de qualsevol altra cosa, vol que la comunitat visqui en pau i aquest intens desig és el que provoca la insistent i repetida utilització del terme.

Quan Pau parla de la pau sap bé de què parla. La seva formació jueva li permet conèixer bé l'ús i el sentit que el terme té en els textos de l'Antic Testament. Precisament són aquests que li han fet conèixer les convulsions històriques que ha hagut de suportar el poble d'Israel i en conseqüència el valor que té la pau. El mateix nom de Jerusalem vol dir ciutat de la pau. La pau del regne messiànic, anunciada per Isaïes, és la pau que ell vol per a la seva comunitat cristiana de Corint. Sap molt bé que la pau és un do de Déu: "Que el Senyor fixi damunt teu la seva mirada i et doni la pau" (Nm 6,26), però també sap que la pau, tal com diu Isaïes, és el resultat de la justícia: "El fruit de la justícia serà la pau" (Is 32,17). Aquesta combinació de treball laboriós per aconseguir la pau i do generós del Déu de la pau és el que ardentment desitja Pau per a la seva comunitat cristiana de Corint.

A224